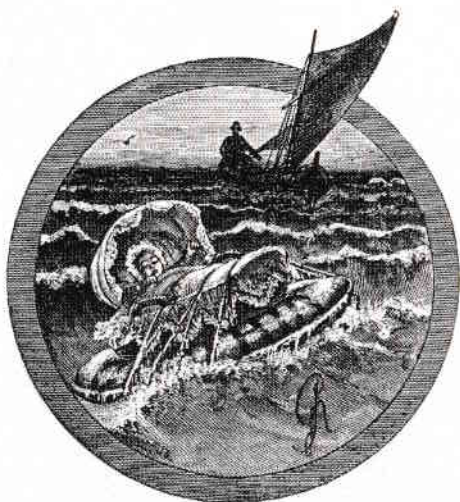

LBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne

Titlu: Naufragații de pe *Jonathan*

Titlu original: Les Naufragés du *Jonathan*

Ilustrații: Leon Benett și George Roux

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Redactare și corectură: Dan Ctin. Ionescu

Prelucrare după o traducere de: Jean Popescu-Hârșova.

Dtp: Ștefănescu Victor Mihai

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Naufragații de pe *Jonathan* / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-308-8

Jules Verne

Naufragații de pe *Jonathan*

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

- Capitolul 1 Guanacul
- Capitolul 2 O existență misterioasă
- Capitolul 3 Sfârșitul unei țări libere
- Capitolul 4 Pe coastă
- Capitolul 5 Naufragiații

PARTEA A DOUA

- Capitolul 1 Pe uscat
- Capitolul 2 Prima lege
- Capitolul 3 La baia Scotchwell
- Capitolul 4 Iernarea
- Capitolul 5 Se zărește o corabie
- Capitolul 6 Liberi!
- Capitolul 7 Prima copilărie a unui popor
- Capitolul 8 Halg și Sirk
- Capitolul 9 A doua iarnă
- Capitolul 10 Sânge!
- Capitolul 11 Un șef

PARTEA A TREIA

- Capitolul 1 Primele măsuri
- Capitolul 2 Cum se naște un oraș
- Capitolul 3 Atentatul
- Capitolul 4 În peșteri
- Capitolul 5 Un erou
- Capitolul 6 Timp de optsprezece luni
- Capitolul 7 Invazia
- Capitolul 8 Un trădător
- Capitolul 9 Patria hosteliană
- Capitolul 10 După cinci ani
- Capitolul 11 Goana după aur
- Capitolul 12 Jaful
- Capitolul 13 O zi
- Capitolul 14 Abdicarea
- Capitolul 15 Singur!

PARTEA ÎNTÂI**Capitolul 1****Guanacul**

Un animal grațios, cu gâtul lung elegant arcuit, cu crupa plină, picioare nervoase, lungi și subțiri, părul roșcat bălțat cu alb, cu coadă scurtă, egretă stufoasă de păr. Numele lui localnic: guanaco; în românește: guanac. Văzute de departe, rumegătoarele acestea dau deseori iluzia că ar fi cai cu călăreți în spate, și mulți călători s-au lăsat înșelați de aparența aceasta, luând drept o ceată de călăreți câte una dintre turmele lor învâlmășite în galop năvalnic la orizont.

Unică ființă vie vizibilă în regiunea aceea pustie, guanacul de care este vorba în rândurile de față, se opri pe creasta unei coline pierdute în mijlocul unei prerii întinse în care trestiiile foșăiau zgomotos, tremurându-și vârfurile ascuțite deasupra tufelor de mărăciniș. Cu botul în vânt, aspira adierile ușoare ale unui vântuleț din est.

Câmpia era brăzdată ici și colo de râpele formate de ploile furtunoase care scrijeliseră pretutindeni solul moale. Adăpostit de una dintre adâncăturile acestea, la o mică depărtare de colină, un indian se apropia neobservat de guanacul nostru. Aproape gol, acoperit doar cu câteva petece de blană, înainta pe tăcute, târându-se pe iarbă în așa fel ca să nu sperie vânatul pe care îl ochise. Cu toate acestea însă, animalul simțea apropierea primejdiei și începuse să dea semne de neliniște.

Deodată, un lasou se auzi șuierând prin aer. Țintită asupra animalului, fâșia subțire de piele nu-și atinse obiectivul; alunecă pe crupă și căzu.

Lovitura dăduse greș. Guanacul o rupse la fugă. Când indianul ajunsese în vârful colinei, vânatul dispăruse în tufișurile din apropiere.

Dar dacă guanacul era în afară de orice primejdie, nu tot așa

stăteau lucrurile și cu omul.

După ce strânse lasoul, al cărui capăt era prins la cingătoare, indianul se pregătea tocmai să coboare, când un răget furios izbucni la câțiva pași de el și în aceeași clipă o fiară se repezi asupra lui.

Era un jaguar uriaș, cu blana cenușie bălțată cu negru. Indianul știa cât de feroce este animalul acesta, capabil să-l sfâșie dintr-o singură mușcătură. Făcu un salt înapoi. Spre nenorocul lui însă, se împiedică de o piatră și căzu. Încercă să se apere cu un fel de cuțit făcut dintr-un os de focă, foarte ascuțit, pe care reușise să și-l tragă de la brâu. O clipă crezu chiar că are să se poată ridica pentru a susține lupta în condiții mai favorabile. Dar nu avu timp. Ușor rănit, jaguarul turba de furie, și sărmanul indian, trântit la pământ și sfâșiat de ghearele fiarei, părea iremediabil pierdut.

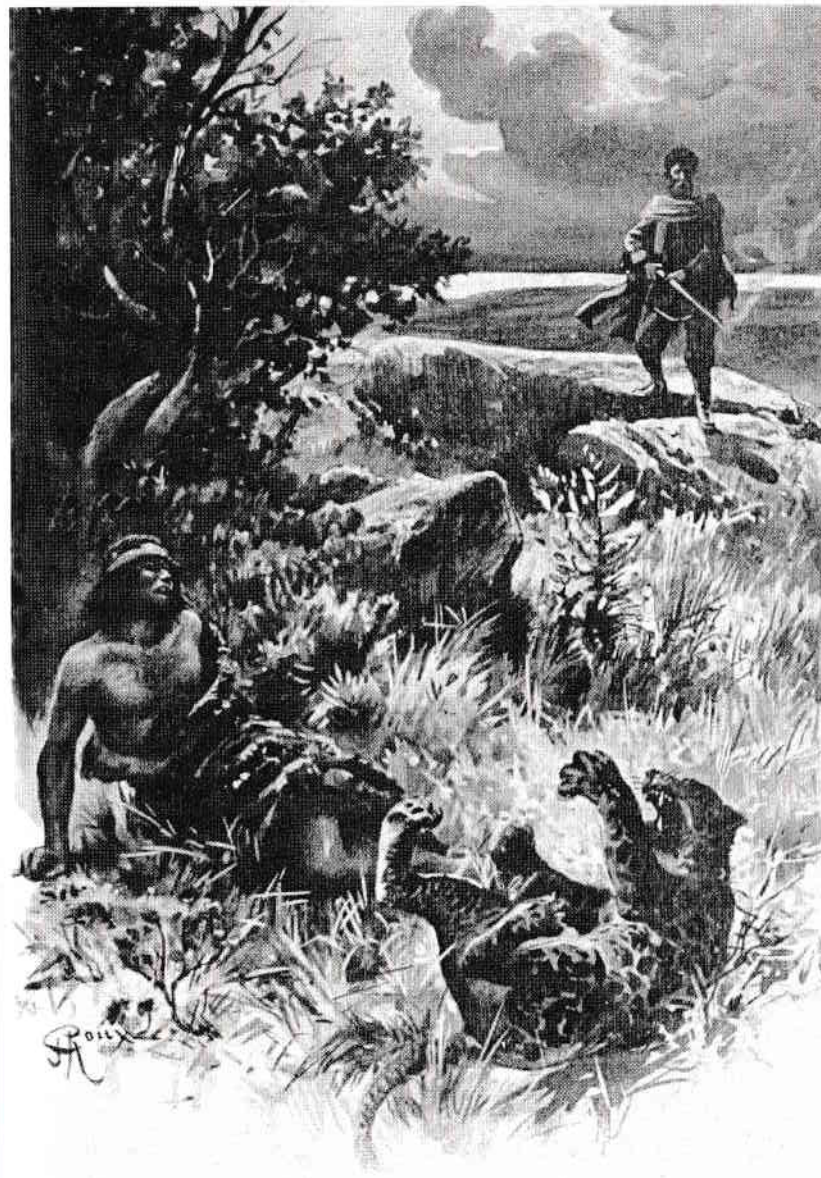
Chiar în clipa aceea însă, răsună pocnetul scurt a unei carabine și jaguarul se prăbuși fulgerat, cu inima străpunsă de glonte.

La o sută de pași de acolo, un norișor alburiu se destrăma printre stâncile falezei. Pe una dintre stâncile acestea sta în picioare un om cu carabina la ochi.

Cu trăsături ariene foarte pronunțate, bărbatul acesta nu era compatriot cu rănitul. Nu avea pielea negricioasă, cu toate că era foarte bronzat, nici nasul turtit, nici pomeții ieșiți în afară, și nici ochii mici care caracterizează rasa indigenă. Dimpotrivă, figura îi era inteligentă, și fruntea lui înaltă era cutată de o mulțime de încrețituri, proprii oamenilor obișnuiți să gândească. Părul, tuns scurt, era aproape cărunț. Cu toate acestea, nu părea să aibă mai mult de patruzeci-patruzeci și cinci de ani. Era înalt și părea înzestrat cu o putere de atlet, o constituție viguroasă și o sănătate de fier. Din chipul energetic și grav, ca și din toată făptura lui, respira un aer de mândrie, o trufie cu totul diferită de orgolioasa vanitate a proștilor, lucru care îi dădea o adevărată noblețe în atitudine și gesturi.

Când își dădu seama că nu mai era nevoie să tragă încă odată, noul venit lăsă carabina în jos, o dezarmă, o luă la subțioară și se întoarse cu fața spre sud.

În direcția aceea se întindea țărmul larg al oceanului.

Pe una dintre stâncile acestea sta în picioare un om cu carabina la ochi.

Aplecându-se spre poalele falezii, omul nostru strigă: „Caroly!...” și adăugă două sau trei cuvinte într-o limbă aspră și guturală.

Câteva minute mai târziu, printr-o crăpătură a falezii, apărură un adolescent de vreo șaptesprezece ani, urmat de aproape de un bărbat în puterea vârstei. Judecând după aspectul lor fizic, cu totul deosebit de cel al albului, amândoi păreau a fi indieni. Cel mai în vârstă era bine făcut, cu umerii largi, pieptul bombat, capul mare pe un gât puternic, avea pielea aproape neagră, părul ca abanosul, ochii vii și barba foarte rară, formată doar din câteva fire răzlețe.

Caracterele animalității, însă o brutalitate blândă și mângâietoare, se luptau pe chipul lui cu cele ale umanității; îl puteai compara mai degrabă cu un câine bun și credincios decât în mod paradoxal cu o fiară sălbatică. De altfel, graba și supunerea cu care răspundea chemării stăpânului său nu era alta decât cea a unuia dintre acei curajoși câini Terra-Nova, care sunt pentru om mai mult un prieten decât un tovarăș-servitor.

Cât despre băiat, fiul lui, probabil, un tânăr cu corpul suplu ca de șarpe și complet gol, el părea superior tatălui său din punct de vedere intelectual. Fruntea lui mai largă, ochii plini de foc exprimau inteligență și – ceva mai mult – cinste și sinceritate.

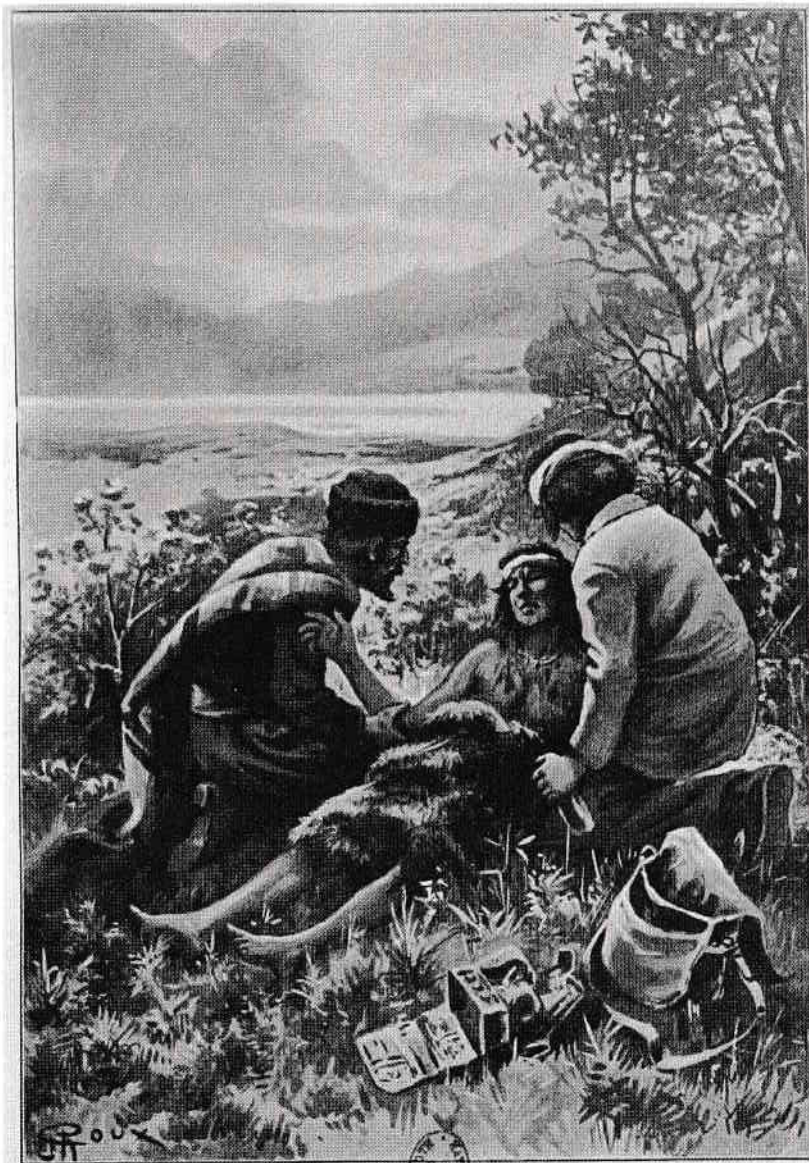
Ajunși sus pe colină, după câteva cuvinte schimbate în limba localnică, grai caracterizat printr-o aspirare scurtă a jumătății majorității cuvintelor, cei trei oameni se îndreptară spre rănitul care zăcea întins lângă jaguarul mort.

Nefericitul își pierduse cunoștința. Din pieptul sfâșiat de fiară, sângele curgea în șiroaie. Cu toate acestea, simțind mâinile care îl atingeau, deschise ochii.

Când îi văzu pe cei care îi veneau în ajutor, privirea i se luminează de o licărire slabă de bucurie și pe buzele lui palide apărură un zâmbet când murmură:

— Kav-ger!...

Kav-gerul, nume care în limba indigenă înseamnă prieten, binefăcător, salvator, și care evident că era al albului, făcure un semn afirmativ.

Din pieptul sfâșiat de fiară, sângele curgea în șiroaie

În timp ce el dădea primele îngrijiri rănitului, Caroly coborî din nou prin crăpătura falezei, pentru ca să se reîntoarcă peste puțin timp cu un săculeț în care se afla o trusă și câteva sticlute pline cu suc de anumite plante din ținut. Apoi, în timp ce indianul ținea pe genunchi capul rănitului, căruia îi descoperiseră bustul, Kav-gerul spălă rănilor și șterse sângele. Apropie pe urmă marginile rănilor și le acoperi cu tampoane de scamă îmbibată cu conținutul uneia dintre sticlute, și, desfăcându-și cingătoarea de lână, o înfășură în jurul corpului indigenului în așa fel, ca să mențină strâns pansamentul.

Profitând de faptul că rănitul deschisese iarăși ochii, Caroly întrebă:

— Unde este tribul tău?

— Colo... acolo... murmură indigenul, arătând cu mâna spre est.

— Trebuie să fie tabăra aceea pe care am zărit-o ieri noapte pe malul canalului, la opt sau zece mile de aici, zise Kav-gerul.

Caroly făcu un semn afirmativ cu capul. Kav-gerul reluă:

— Tu și cu Halg o să luați pe brațe rănitul și o să-l culcați în barcă. Mai mult nu putem face pentru el.

Caroly și fiul lui se apucară imediat de treabă. Luară rănitul pe brațe și coborâră spre țărm. Unul dintre ei urma să se reîntoarcă apoi, pentru a lua jaguarul; blana acestuia era foarte căutată de negustorii străini.

În timp ce tovarășii săi se ocupau cu cele spuse mai sus, Kav-gerul se depărta puțin și se urcă pe una dintre stâncile care dantelau faleza. De acolo, privirea lui îmbrățișa, rând pe rând, toate punctele orizontului.

La picioarele lui se întindea până departe un litoral desenat capricios, formând limita nordică a unui canal larg de câteva leghe. Țărmul de apus, tăiat cât se vedea cu ochii de sumedenie de ape curgătoare, se pierdea în depărtare, acolo unde numeroase insule și insulițe păreau norișori de aburi lipiți pe linia orizontului. Extremitățile canalului rămâneau invizibile, dincolo de linia aceasta, spre est, cât și spre vest.

Spre nord, se întindeau preri nesfârșite și câmpii brăzdate de numeroase cursuri de apă care se vărsau în ocean, fie în torente

Stând pe stânca pe care se cățărare...